

CONVOCATÒRIA D'INCIDÈNCIES

**Proves d'accés a Cicles Formatius de Grau Superior
2001**

Part comuna

Llengua catalana

Per accedir a tots els cicles formatius de grau superior

Proves d'accés a CFGS. Part comuna. Llengua Catalana. Convocatòria d'incidències. 2001.

Text:

"TEMPTACIONS DE DESOBEDIÈNCIA"

No ha de sorprendre'ns que, ara i adés, i sobretot en els moments de crisi col·lectiva, la "llibertat" tendeixi a prendre la forma de "desobediència". Ja sé que "ser lliure" equival, aproximadament, a "no haver d'obeir"; però aquí em refereixo, més que res, als esclats d'ira multitudinària, a les grans alegries populars, a les explosions de desgavell gratuït. No ens n'hauríem de sorprendre, dic. Ben mirat, d'ençà que el món és món, les classes dominants de tot arreu han procurat de fer creure a la gent que l'"obediència" és el principi bàsic de la vida civil. Històricament, els homes esdevenen "animals polítics" quan aprenen a "obeir" en comú. Unes vegades, la doctrina vigent proclama que cal obeir determinades persones, carismàtiques i solemnes; d'altres, afirma que hem d'obeir les lleis, i no hi ha massa diferència, de fet, entre una cosa i l'altra. Els pobles, així ensinistrats, acaben per no veure's sinó "obeint" o "desobeint", i en els instants de revolució o de festa donen el nom de llibertat a la seva necessitat d'insolència. En general els pobles es resignen a obeir. Contra tota previsió, les masses no sempre són massa partidàries de la democràcia. L'hàbit d'obeir, el tenen tan arrelat, que no saben imaginar-se "lliures". O bé senten confusament una certa por a la "desobediència". Fins i tot quan el sistema es presenta amb aparences democràtiques, el reflex d'obeir hi predomina. No oblidem que l'operació correlativa a "obeir" és la de "manar". Hi ha moltes maneres de "manar", i en la majoria de casos es tracta d'"ordres" dissimulades. Els discursos, la premsa, la propaganda en general, que impliquen sovint - i tan sovint! - la passivitat receptiva del poble, no són, en última instància, recursos "autoritaris"? I dels Codis Penals a les ordenances dels municipis o de la circulació, tota una xarxa, densíssima xarxa de preceptes i de vetos ens obliga a "obeir", i cada dia més. En la pràctica, ens deixen tan poques llibertats - "facultats" al nostre abast, que qualsevol cosa que fem és ja pura i simple "desobediència". I de tant de tant, ens agrada desobeir: deliberadament, desobeir. O refusar-nos a obeir.

Joan Fuster

COMPRENSIÓ.

1. A la gent, segons l'autor, li agrada la llibertat? (1 punt)
2. Què entén l'autor pel "manar" de manera dissimulada? (1 punt)
3. Expliqueu la primera frase del text (1 punt).
4. Expliqueu el títol en relació amb el contingut. (1 punt)

EXPRESSIÓ LINGÜÍSTICA.

1. Busqueu un sinònim i un antònim de la paraula "obediència". (0.5 punts).
2. Definiu morfològicament la paraula de l'exercici anterior (obediència) com tots els seus sinònims i antònims. (0.5 punts)

EXPRESSIÓ ESCRITA.

-Escriviu un text de 150 paraules aproximadament sobre el tema: (5 punts)

"L'obediència i desobediència en els joves"